

Σωκράτης Κοσμίδης
Βουλευτής Επικρατείας ΠΑΣΟΚ

Ομιλία

στη 4^η Συνεδρίαση

του Εθνικού Συμβουλίου Διοικητικής Μεταρρύθμισης

Αθήνα, 18 Φεβρουαρίου 2005

Χαίρομαι κ. Υπουργέ, που το πρόγραμμα, το υποπρόγραμμα και τους στόχους ΠΟΛΙΤΕΙΑ, που νομοθετήσαμε το 2001, το συνεχίζετε. Το κείμενο που μας διανεμάτε, είναι κείμενο διαπιστωτικό της παθογένειας της Δημόσιας Διοίκησης και διακηρυκτικό στόχων.

Δυσκολεύεται κανείς να διαφωνήσει και με τις διαπιστώσεις και με τους στόχους. Άλλωστε, μεταπολεμικά από την πρώτη επιτροπή για τη Δημόσια Διοίκηση Βαρβαρέσου έως και την τελευταία του '97, την επιτροπή Σπράου, δεκάδες, εκατοντάδες σοφών, επαϊόντων ή ανθρώπων που γνωρίζουν το αντικείμενο έχουν καταθέσει θα έλεγα τις ίδιες διαπιστώσεις για την παθογένεια και περίπου τους ίδιους στόχους για τη βελτίωση των συνθηκών λειτουργίας της Δημόσιας Διοίκησης.

Γιατί αυτές οι προτάσεις των ανθρώπων αυτών, δεν εφαρμόστηκαν και δεν εφαρμόζονται μέχρι και σήμερα ; Οι λόγοι είναι φαίνεται απλοί. Φαίνεται ότι ελλείπει η ενιαία αντίληψη, ελλείπει η πολιτική βούληση και ελλείπει και το θάρρος, απέναντι στο λεγόμενο πολιτικό κόστος.

Στο μεταξύ κ. Υπουργέ η ζωή τρέχει. Καλοί είναι οι στόχοι, στο μεταξύ η όποια Κυβέρνηση νομοθετεί μέτρα, τα οποία πολλές φορές έρχονται σε αντίθεση με τους στόχους.

Επειδή σε αυτό το Συμβούλιο δε θέλω να αντιδικήσουμε πολιτικά για τα μέτρα που έχετε λάβει έως τώρα, δε θα αναφερθώ σε αυτό. Θέλουμε μια Δημόσια Διοίκηση, η οποία να υπηρετεί τον πολίτη και όχι μόνο αυτό.

Θέλουμε μια Δημόσια Διοίκηση, η οποία να είναι ικανή να συμβάλλει στην ανάπτυξη του τόπου και στην κοινωνική συνοχή. Αν δεν έχει και αυτή τη δυνατότητα, δε φτάνει μόνο να υπηρετεί τον πολίτη.

Επίσης, κάθε διαβούλευση που γίνεται, σε οποιοδήποτε φόρουμ για τη Δημόσια Διοίκηση, πρέπει να έχει μπροστά της ένα ιδιαίτερα συγκεκριμένο θεματολόγιο.

Πρέπει να έχει κάποια ερωτήματα με κάποια σειρά. Πρέπει να απαντάται το πρώτο ερώτημα, να υπάρχει συμφωνία ενδεχομένως στο πρώτο ερώτημα, για να πάμε στο δεύτερο.

Εγώ θα θέσω και με αυτό θα κλείσω, ένα κυρίαρχο κατά την άποψή μου ερώτημα, που πρέπει να απαντηθεί, προκειμένου να διεξάγεται οποιαδήποτε συζήτηση γύρω από τη Δημόσια Διοίκηση.

Λιγότερο ή περισσότερο κράτος, τι θέλουμε ; Θέλουμε στρατιά δημοσίων υπαλλήλων, όπως είναι σήμερα, ή θέλουμε ένα κράτος λιγότερο, που για μένα είναι προϋπόθεση να είναι και καλύτερο.

Όταν λέω λιγότερο ή περισσότερο κράτος, θεωρώ ότι το κράτος, η Δημόσια Διοίκηση είναι μια πυραμίδα. Στη κορυφή της έχει την Κυβέρνηση και στη βάση της έχει τους ΟΤΑ κ.λ.π.

Αν μιλάμε για λιγότερο κράτος, πρέπει να είναι λιγότερα τα Υπουργεία, λιγότερες οι Γενικές Γραμματείες, λιγότερα τα νομικά πρόσωπα, που κινούνται περιφερειακά στην κεντρική διοίκηση, αριθμός Περιφερειών, Νομών, Δήμων. Τελικά, αν καταλήξουμε σ' αυτό, πάμε σε πολύ μικρότερο αριθμό δημοσίων υπαλλήλων.

Θα περίμενα και είχατε ασφαλώς τη συμπαράστασή μας, αν αντί να καταργείτε τις θητείες των Διευθυντών, των Τμηματάρχων και των άλλων βαθμοφόρων της Δημόσιας Διοίκησης, προχωρούσατε σε ένα πιο γενναίο βήμα, να καταργήσετε τις θέσεις, υπηρεσίες – ψυγεία, που βασανίζουν την ελληνική Δημόσια Διοίκηση, εδώ και δεκαετίες.

Όπου απαράδεκτα υπάρχει ένας Διευθυντής που δεν έχει κανένα λόγο ύπαρξης σε μία θέση ανύπαρκτης ευθύνης, δύο Τμηματάρχες και το πολύ 2-3 υπαλλήλους. Καταργήστε τα όλα αυτά, θα μπορούσατε να το είχατε κάνει με μια μονοκοντυλιά.

Συνεπώς, κλείνω, διαβούλευση για τη Δημόσια Διοίκηση, απάντηση σε ερωτήματα, με σειρά, απαντάμε πρώτα λιγότερο ή περισσότερο κράτος και πάμε στο δεύτερο ερώτημα, λέμε λιγότερο κράτος, πόσα Υπουργεία, πόσοι Δήμοι, πόσοι Νομοί κ.λ.π.

Αν δεν πάμε με αυτούς τους ρυθμούς και με αυτό το αντικείμενο της διαβούλευσης, οι συζητήσεις για τα προγράμματα θα είναι πιθανόν ευχάριστες και συναινετικές, πλην όμως δε θα είναι αποτελεσματικές.